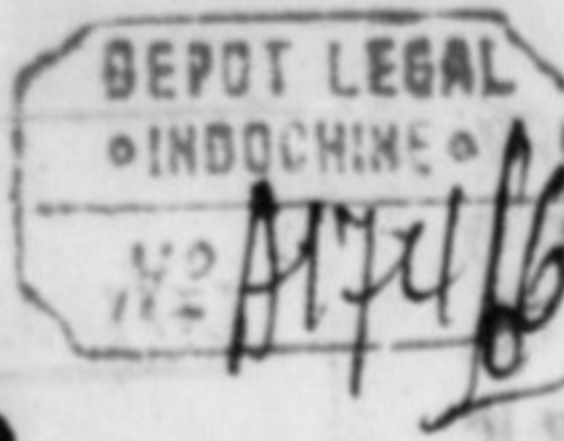

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu

xin gửi về:

La Directrice du

TUẦN-BÁO ĐÀN BÀ

76, VIÉLÉ - HANOI

BÁ THÁNG. . . 1\$30

SÁU THÁNG. . . 2\$50

MỘT NĂM. . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 94 — 7 MARS 1941

TỪ BÀ BÁ-TUO'C DE PORTES TÔI CÔ NGUYỄN-THI-NÀY

Nguyễn thi Này ở xã Thu Trai, huyện Thạch-Thất, Sơn tây, vừa cắt cổ tự-tử chỉ vì chồng thi không trúng cử phó lý. Một việc thường đấng trong thời sự của một tờ báo hằng ngày, nên ít ai lưu tâm tới. Người ta không chú trọng gì việc ấy bởi vì nó không lạ lùng gì... Cái lòng ham chuộng danh vọng của người mình nhất là bọn đàn bà đã là một sự dĩ nhiên rồi.

Chẳng riêng gì thi Này ở chốn thôn quê mới thế, ta chờ vợi khinh họ chỉ tranh nhau ngôi thứ trên chiếu đình làng, luẩn quẩn trong lũy tre xanh. Ở thành thị, đàn bà mình còn ganh ghét nhau đến trăm ngàn lần như thế. Thật vậy, nếu ta biết rõ thì còn bao nhiêu các bà uất ức vì cái danh phận của chồng con. Họ bị chị em khinh miệt, rề bủ, tưởng chừng có thể chết đi gấp mấy mươi lần cô thi Này kia. Nhưng không chết được, mà lại phải cầu rằng chịu vậy, mới đáng cực lòng làm sao!

Viết đến đây tôi bỗng nhớ đến một bài thơ cổ vịnh cây hoa Lãng tiêu của Bạch cư Di mà ngâm ngùi cho thế sự. Bài thơ ấy tả một cây hoa giầy leo, có hoa đẹp lắm, nó dựa

vào một thân cây to mà sống, và nhờ thân cây to kia đem cành và hoa của nó lên cao chót vót. Bông hoa mỹ lệ ấy được lửng lơ trên sát mây xanh để phô trương vẻ đẹp. Nó quên ngay rằng, cái thân nó là thân phải bám nhờ kẻ khác mà sống, nó tưởng tự nó vượt cao như vậy, rồi đắc chí kiêu hãnh... Không ngờ, cây to bỗng bị đổ. Lãng tiêu đổ theo, và chỉ một cơn gió nhẹ đủ làm cho hoa đẹp tan tác rã rời.»

Câu chuyện hoa Lãng-tiêu đây có đáng làm một bài học hay cho chúng ta không nhỉ? Tôi thấy bao nhiêu bạn gái tôi cứ cố bám lấy cái danh vọng chồng con cho là một sự tự đắc của mình, rồi kiêu hãnh với bạn bè, với chị em. Các cô khi còn là con gái làm bạn với nhau, hay lúc hàn vi thì chị em rất tử tế, một ngày kia, nếu chồng cô đổ đạt làm nên ông này ông nọ, hay cô lấy được người chồng quan chẳng hạn, thế là cô bỗng hóa ra một người mới lạ rồi. Đối với bạn xưa, cô tự thấy xa cách hẳn một thế giới; cả với chị hay em ruột, với họ hàng nghèo hay kém về, cô cũng muốn lánh mặt, muốn nhạt nhẽo,

muốn vờ quên đi, hoặc làm phách, làm bộ, nói bằng một giọng hách dịch, cử chỉ ra lối người trên, vì cô đã là một bà, một bà danh vọng lớn, thì du thế.

Rồi cô thân với ai? với những người nào đưa vị sang như cô, giàu như cô. có xe nhà, xe hơi, có nhà gác, bồi hầu, y như cô.

Với những người ấy, bỗng nhiên cô thấy thân mật yêu mến như máu mủ, đi đâu cũng muốn có nhau, mà thực cô không tự hỏi bao giờ rằng tại làm sao như thế? Tại làm sao? có lẽ cô không hiểu.

Chỉ những người đàn bà vẫn tự nhận là xấu số, và ai cũng buộc cho như vậy: có chồng chẳng làm nên danh phận, hay đường công danh lật đật, bị chị em rẻ rúng, họ hàng coi khinh, bị cha mẹ ghét bỏ, với bao

(Xem tiếp trang 9)

GIẢI MỘT CÂU HIỂU LẦM

TIN và CHO

Trong câu chuyện của Thu-Linh nói với các bạn (xem bài Thu-Linh nói chuyện, Đàn-Bà số 90) Thu-Linh có kết-luận rằng: « với những bạn đau khổ vì hoài nghi, hay bo bấu tấm lòng. Thu-Linh xin tặng câu này: hãy Tin và Cho rất nhiều, các bạn sẽ nhận được ở lòng người yêu những sự ban phát rất rộng rãi »

Một cô bạn đọc giả ngây thơ dè dặt trước tấm ái-tình của một chàng trai, vin vào lời khuyên trên, hỏi Thu-Linh rằng từ nay cô có nên tin và cho chàng rất nhiều không? Câu hỏi của cô bạn ngây thơ làm cho Thu-Linh sợ hãi. Cô

bạn đã hiểu lời khuyên của Thu-Linh một cách thiên cận quá, e rồi lời khuyên ấy trở thành có hại, nên Thu-Linh hôm nay muốn giải rõ thêm cái ý nghĩa chữ Tin và Cho.

Không, lời khuyên ấy của Thu-Linh không phải để tặng những bạn gái còn non tuổi, bơ ngỡ và dễ say mê trên đường tình-ái đầu. Bởi vì các cô em còn chưa biết tin, và biết cho, hay nói một cách khác, các cô chưa đến cái tuổi hiểu lòng người nhất là lòng một người con trai để mà tin và cho.

Nghĩa chữ tin đây không phải là nhắm mắt yên trí tất cả (Xem tiếp trang 11)

HỎI — Chúng tôi là hai chị em con chú con bác ruột cùng trọ học một nhà. Nhà đó có người thiếu niên rất có tư cách tôi có lòng thầm yêu lắm và cả người em họ tôi cũng có ý quyến luyến chàng. Nhưng chàng rất đứng đắn, chưa để ý hẳn một người trong hai chúng tôi, chúng tôi biết chắc chàng rất có cảm tình với chúng tôi; Vậy làm thế nào để biết rõ chàng đã để ý tới ai và nếu chàng yêu một người trong hai chúng tôi thì cái người bị bỏ rơi kia nên xử trí thế nào?

Phúc, Hào

TRẢ LỜI — Đáng lẽ bức thư này chúng tôi không trả lời, nhưng muốn nêu lên một chứng cứ sự lãng mạn của số đông thiếu nữ bây giờ, nên chúng tôi mới đăng câu hỏi của hai cô và trả lời để hai cô biết rằng hai cô đã hỏi một câu vô vẩn. Nó tỏ rằng hai cô cũng không được ngoan lắm, không có cái nét trinh tình mà một người con gái cần phải có. Làm thế nào để biết chàng yêu ai? Chắc chắn là chẳng bao giờ chúng tôi có những câu trả lời cho câu hỏi ấy. Sao hai cô không bắt chước cái tư cách đứng đắn của chàng, cũng giữ lòng mình cho trang nghiêm kín đáo. Để một người con trai hơn mình ở cái nét đứng đắn trang nghiêm là một điều xấu hổ đó. Tôi mừng dùm cho hai cô đã ở gần một người con trai tốt như thế. Nếu chàng ta như mọi trai hư khác, hai cô đã bị lừa dối rồi. Vậy đáng lẽ bản khoán về cái sự không biết chàng yêu ai trong hai cô, thì hai cô nên lấy cái « sự không biết » ấy là một điều xứng đáng cho danh dự và phẩm tiết của mình. Hai cô hãy

yên trí học đừng nghĩ ngợi đến tình ái vội. Nếu sau này chàng trọn một trong hai cô, thì người bị rơi ấy nên lặng lẽ lánh đi để người kia được thanh thoi trong hạnh phúc. Nhưng biết đâu chàng ta chẳng trọn một cô nào trong hai cô cả và lại đi trọn một người thiếu nữ xa lạ khác kia. Các cô sẽ chẳng cô nào có dịp đóng vai vị hôn thê sung sướng hay người bị bỏ rơi cao thượng cả.

HỎI — Chồng tôi là con một, mẹ chồng tôi đã già, không còn có thể ở với ai trong họ được nữa. Nay chồng tôi phải đi xa, mẹ tôi không theo đi được, chồng tôi tha thiết nhờ tôi ở nhà với mẹ. Tôi cũng muốn theo ý chồng tôi, nhưng lại sợ chồng tôi đi xa một mình, đâm ra chơi bời cờ bạc chẳng. Vậy bà bảo tôi nên thế nào?

H. T. THÈ

TRA LỜI — Tôi khuyên bà nên ở lại phụng dưỡng mẹ chồng, bà vừa làm một bổn phận, một sự hy sinh cao quý. Bà đừng lo xa bà, ông sẽ chơi bời. Nếu ông là một người chồng tốt, thì sự bà đã chịu xa ông ở nhà phụng dưỡng mẹ của ông sẽ là một cái mợ kiên cố để ngăn ông khỏi sa ngã, cái mợ ấy còn cảm động còn thăm thía, còn hiệu nghiệm hơn tất cả những lời khuyên can, những sự kiểm giữ của bà, và càng khiến ông phải quý hóa cảm phục lòng bà.

HỎI — Lấy chồng được mấy tháng, thì tiếp được bức thư nặc danh nói rằng trước kia, người chồng đã dấn dúi với một người con gái, và cuộc tình duyên ấy đã có một đứa con. Điều tra ra thì người viết thư chính là người mẹ đứa con ấy. Hỏi chồng, chồng cũng nhận như thế và nói với vợ cho phép thán thán bót ra ít tiền nuôi đứa bé cho đến lúc cứng cáp thì sẽ xin đoạn tuyệt. Người vợ bằng lòng nhưng lo sợ rằng nếu thế người chồng vẫn có dịp đi lại

Xem tiếp trang 11

LỜI MẸ DẠY

Khi con gái tôi mới 16 tuổi

Không bao giờ tôi cho con tôi :

1.) Đánh phấn, bôi môi son và kẻ lông mày ngoa ngoắt quá, tôi chỉ cho tỉa gọn lông mày một chút để nét mặt sáng sủa mà thôi.

2.) Bỏ sửa tóc không cặp, không quấn, để cho những cậu trai gọi là tóc thề. Tôi sẽ khuyên con gái tôi nên cặp tóc lại cho gọn ghẽ hoặc tết bím lại quấn lên đầu

3.) Mặc những áo màu lòe loẹt và già dặn như màu huyết dụ màu xanh thẫm, và có mặc áo hàng hoa thì chỉ mặc thứ hàng hoa nhỏ.

4.) Đi xem bất cứ một phim chớp bóng nào. Mỗi lần muốn đi xem chớp bóng, tôi cần phải biết chuyện phim đã và tôi chỉ cho đi xem những phim tôi đã ưng ý.

5.) Đọc bất cứ cuốn tiểu thuyết nào. Tôi kiểm soát tất cả những cuốn sách mà con tôi muốn đọc.

6.) Đi chơi một mình. Đến nhà bạn nào con tôi phải nói cho tôi biết và định giờ về. Không thể viện cớ vui chị em mà đi chơi vô độ không có giờ giấc nào. Làm thế, tôi có ý muốn giay

con tôi phải biết quý thì giờ, trọng sự đúng mực, khỏi sa vào cái tật ngồi lê đối mặt.

Tôi sẽ buộc con tôi

1.) Phải giặt dũ lấy áo quần, lau dọn lấy buồng ngủ của mình.

2.) Ngày chủ nhật hay thứ năm nghỉ học, phải tự làm lấy một bữa cơm cho cả nhà, không cần đến đầy tớ đỡ tay, cả từ việc rửa bát đĩa và quét dọn bếp nước.

3.) Khâu cắt lấy áo quần, trừ những áo giải tống thì giờ quá.

4.) Phải có một cuốn sổ con ghi những sự chi tiêu riêng.

5.) Âu yếm và dịu dàng với các em cùng người ở.

Tôi biết dạy con tôi như thế, con tôi có thể cho tôi là một người mẹ nghiêm. Nhưng sau này, khi đã có chồng con, hẳn con tôi phải nghĩ lại: À! Ra trước mẹ mình có lý biết bao! Mẹ đã sửa soạn cho ta khỏi bỡ ngỡ với những bổn phận thiết yếu của người đàn bà, khỏi khiếm khuyết những đức tính một người đàn bà cần phải có.

T. D. thuật

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

— Nhưng gì, nhưng gì?
— Nhưng trong thâm tâm anh thì rằng không bao giờ lại có cử chỉ bất lịch sự ấy!
— Anh nói thế thì em biết đăng giới nào mà hiền!

— Ngồi là anh không định bụng... nhưng thôi bỏ đi, bây giờ em muốn ăn gì nào?

— Hủ-tiêu (một thứ phở), Ăn sữa đánh mì ở nhà trường mãi phát chán, ra hiệu ăn hủ tiêu.

— Thôi ăn ở nhà! Lội đi, bảo rổ mua về đây, ăn uống có ngon lành, thông thả hơn không.

Giữa lúc ấy, có tiếng đập rầm rầm ngoài cửa.

Huỳnh chạy ra mở. Ba cô thiếu nữ xông vào. Thấy Huỳnh, các cô e lệ, hỏi:

— Thưa ông chị Ngọc có đây không ạ?

Huỳnh chưa kịp đáp thì Ngọc khoác cả mền chạy ra:

— Có, chúng mày đi đâu sớm thế! Vào đây. Rồi quay lại Huỳnh, Ngọc nói:

— Em giới-thiệu chị Trinh còn hai chị Bích và Lan thường đến đây luôn anh đã biết..... còn đây anh Huỳnh.

Họ liu riu hỏi nhau, làm Huỳnh cũng tíu tít:

— Em mời các cô ngồi chơi, các cô đã ăn sáng chưa?

— Chúng mày ăn sáng với tao nhé! Tao chưa rửa mặt, tối qua tao ngủ đây.

Bích nói thầm vào tai Lan: « Nó ngủ đây thì nó ngủ đâu mày nhỉ? »

Ngọc ngó thấy, nắm ngay lấy tai Lan kéo: « Chị nói gì lại giấu em! Thú thật ngay, kéo em beo cho đứt tai »

— Thì buông ra, tao nói cho mà nghe. Buông, đau! Buông tao nói.

Tất cả súm lại. Lan bị đau, trắng trợn:

« Bích nó hỏi tao mày ngủ đây thì mày ngủ đâu? »

— Có thể mà cũng nói thắm! Tao ngủ ở giường của anh tao.

Bích nhắm một mắt, nhìn trước sau không thấy Huỳnh ở đấy, sẽ hỏi:

— Còn...

Ngọc cười lớn:

— À ra chúng bay chỉ ranh! còn anh tao ngủ ở Divan ngoài Salon.

Rồi Ngọc ôm cả ba cái đầu, ghé tai nói sẽ: « vừa vừa chứ mấy con tinh này, anh tao nghe thấy thì chúng bay đừng chết. Tao nói thật đấy, anh tao nghiêm lắm. Chúng bay có muốn chủ nhật lại đây hoặc đón tao đi chơi thì phải đứng đắn... » Ngọc chỉ tay xuống hạ dưới: « ông tướng chủ bút nghiêm hơn ba tao ở nhà nhiều »

Lan vênh mặt: « Chả lẽ anh mày nuốt sống tao! »

Trinh từ nãy không nói, nhỏ nhẹ: « Lan chẳng hòa nhã chút nào! Ngọc nói phải. Anh tao chơi với ông Huỳnh, vẫn khen ông ấy là người đứng đắn! Vừa vừa kéo ông ấy giận! »

Bích nửa nạc nửa mỡ: « Con Trinh định cướp «chân» bà Huỳnh của con Ngọc hẳn! »
Ngọc tức đỏ mặt nhảy sô lại, túm lấy Bích. Giữa lúc ấy Huỳnh ở dưới nhà lên, tươi cười: « Các cô đã soi đèn tâm chưa! Nếu chưa xin mời cả vào trong này... Em Ngọc mời các cô ăn một bữa cho vui... »

Các cô bỗng trở nên nghiêm chỉnh, nhìn nhau.

Lan đại biểu cho cả bọn trả lời: « Thưa ông chúng em cả rồi ạ.

— Thì ăn một chút với tao cho vui — Ngọc vừa nói vừa kéo cả bọn vào. Huỳnh đi sau rốt.

Thật là một bữa ăn vui vẻ. Các cô vừa ăn vừa nói huyền thiên. Trước các cô còn từ tốn rụt rè, sau tranh cướp nhau ăn, bắt cần cả Huỳnh ngồi đấy.

Huỳnh cũng vui vui. Nhìn mấy thiếu nữ nô đùa, Huỳnh sức nhớ lại lúc mình còn cắp sách ngồi ở Trường Trung-

học Sarraut ngoài Hanoi. Những vẻ mặt của cô B cô D, hai người dăm, bạn gái của Huỳnh mới tinh quái làm sao! Huỳnh mỉm cười tưởng lại một lần đứng lên đọc bài, bị cô D dè một quả cà chua to tướng ở dưới chỗ ngồi, đến lúc đọc xong, ngồi xuống, cà chua giẫy nhoe nhoét ra quần, đỏ lôm, gôm chết! Lại cô B, nuôi chuột ở đâu thì không nuôi, nuôi ngay trong bàn bà giáo làm bà này lúc mở ngăn ra chút nữa chết giặc! À cái tuổi nghịch ngợm, nó đùa!

Cô Lan liếc mắt thấy Huỳnh chống đũa ngồi yên, hóm hỉnh hỏi: « Thưa ông chả: chúng em làm ông khó chịu. » Huỳnh tươi cười: « Trái lại. Tôi thấy ở các cô cái đời học sinh vui vẻ của tôi. » Bích: « Lúc ông đi học có bay bị phạt không ạ. »

— Cũng có chứ! Làm học trò ai tránh khỏi phạt!

Ngọc cướp lời:

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh
hoa liễu, bệnh đàn bà

— Thế còn chị Bích có bao giờ phải phạt không nhỉ?

Bích trừng mắt:

— May không nghe ông vừa nói à! Đi học thì ai không phải phạt, rồi quay lại phía Huỳnh:

— Thưa ông, chị Ngọc chị ấy mĩa em đó! Tuần trước em bị phạt về nghịch, nhưng em không như ai... phải phạt về tội viết thư cho...
Ngọc sấn sổ đứng dậy:

— Viết thư cho ai...? Đồ điều.

Cô Trinh hòa nhã:

— Thôi xin hai chị, hai chị cùng bị phạt, hà tất phải mĩa nhau. Trinh lại hướng sang phía Huỳnh từ tốn:

— Thưa ông chị Bích thì phải phạt về tội ngồi trong lớp buộc áo bạn nọ vào bạn kia để một người trong khi phải gọi lêa đọc bài, lôi rách áo người ngồi bên, còn chị Ngọc bị phạt vì trong giờ vẽ không vẽ lại ngồi làm thơ!

Bích nhanh nhẩu:

— Làm thơ bao giờ, nó viết thư cho...

Ngọc chỉ vào mặt Bích:

— Viết thư cho ai? nói ra?

— May muốn viết cho ai thì may viết, tao biết được.

Huỳnh can khéo:

— Thôi các cô! đùa quá rồi lại lôi thôi.

ĐAU - TIM

Người đau tim, thì thường hay hồi hộp trong ngực, trái tim nhẩy mạnh, không ra tiếng khua động, hoặc làm như tuồng sợ sệt, hay đổ mồ hôi, hay xây xẩm mặt mày, hay quên hay lảng trí, đêm ngủ không thảnh giấc, hay giật mình, ăn không biết ngon.

Cách điều trị. — Tối đi ngủ uống 1 hơan HI DI NINH THẦN HOÀN số 24, với nước nóng, uống hết hộp thấy bớt nhiều trường phục. hết dứt mà lại ăn ngủ biết ngon trong mình mạnh khỏe, tinh táo tinh thần. Đón ông đơn bà đều dùng dặng.

Giá mỗi hộp 0\$80 có bán tại Chi cuộc Saigon: 229 Rue d'Espagne, Hanoi: 86, rue du Coton Nhà thuốc VÕ-VĂN-VÂN

THUĐAUMOT

Tất cả đều nín lặng. Bích thích vào Lan, Lan vào Trinh, Trinh vào Ngọc rồi cùng đưa mắt nhìn nhau. Trinh sẽ bảo Ngọc:

— Kia nói đi, « cái » thứ bảy ấy mà.

Ngọc sực nhớ, vội vàng nói với Huỳnh:

— « Thưa anh, các chị ấy nhờ em »

Bích: « Các chị nào, may khoe may mượn được... »

Huỳnh hỏi: « Cái gì, các em định mượn cái gì? »

Ngọc mỉm cười: « Cái máy chụp hình »

Huỳnh ngần ngừ... Ngọc vui vẻ nói tiếp: « Chúng em xin cam đoan không giám làm hỏng. »

— Nhưng em nào biết chụp?

Ngọc đứng lên: « Em »

— Anh đã thấy em chụp bao giờ đâu?

-- Hồi ở Phan-thiết em vẫn lấy máy của cậu em, em chụp vô số ảnh.

Tam con mắt ngáy thơ nhia Huỳnh, càu khằn. Huỳnh rất dễ tính nhưng có ba thứ mà Huỳnh không cho ai mượn bao giờ: Cái máy chụp hình, cái đồng hồ, và cái bút máy. Huỳnh thường vẫn bảo với mọi người rằng đó là ba người vợ trong đời làm báo của Huỳnh, lúc nào Huỳnh cũng cần đến.

Huỳnh hỏi lại Ngọc: « Em có chắc biết dùng máy không? »

Ngọc quả quyết: « Chắc ». Đứng dậy với cái máy để trong bao da treo ở tường, Huỳnh mở bao đưa máy cho Ngọc hỏi: « Em thử chỉ những bộ phận của cái máy và công dụng của nó anh xem nào. »

— Sự lo lắng lộ ra cả mọi vẻ mặt. Ngọc thấy lòng run như sắp phải gọi lên đọc một bài mà mình không thuộc. Ngọc cũng có chơi máy chụp hình thật, nhưng là những thứ máy không tốt, sơ sài, nay nhìn vào cái oatoscope của Huỳnh Ngọc hoa cả mắt chưa nhận được ngay. Tuy vậy Ngọc rất tinh ý, Ngọc xem cẩn thận rồi mạnh bạo:

(Còn nữa)

Trước đài kỷ-niệm

Trăng huyền-ảo đề gợi thời đã mất:
Gió im hơi như chờ đón ai về...

... Trong bụi mờ, rộn rịp bước chân đi,
Bao chiến-sĩ cùng ca vang điệp-khúc,
Nghe tiếng trống tung-bừng thân-thiết dục,
Hồn say say vì men rượu hi-sinh;
Trông cờ bay phới phới giữa trời xanh
Như hứa hẹn bao chiến công rực rỡ!

Lòng dũng cảm át dần lời tâm sự,
Họ quên tên, quên tuổi, xả toàn thân,
Người muôn phương kết hợp đội hùng quân
Đem sương, máu đắp rộng thêm sông núi.

... Rồi những sáng, chiến trường mờ cát bụi,
Đã bao người vì lý-tưởng cao-siêu
Mất lạc dần, miệng nhảm một tên yêu
Họ quên nhãng, buổi dưới cờ tụ hội.

Hồn dũng-liệt cho đến khi hấp-hối,
Còn mơ màng nhảm khúc khải-hoàn ca
Khi muôn quân thắng trận, nhạc sục sưa
Như an-ủi vong hồn bao kẻ khuất...

... Đêm huyền-ảo, trăng gợi thời xa-lắc:
Gió im im cho người dễ mơ màng!

Hồn Chi-Lăng hay bóng Bạch-dăng-Giang
Còn phảng-phất ám lòng cho ngáy-ngất !...

CÔ HỒNG-THU

(Điền vào tập Hương Thơ)

Lịch-thiệp

Trên tàu bè, một người Pháp và một người Anh cùng ngồi 1 bàn ăn. Ngày đầu, khi mới vào bàn, người Pháp bảo người Anh: « Bon appétit » (chúc bạn ăn ngon miệng). Người Anh vội đứng lên đáp lễ, nói: « Smith ». Hôm sau, hôm sau nữa và luôn mấy hôm sau nữa, cứ đến bữa, khi hai người gặp nhau, thì người thứ nhất lại nói với người thứ hai 2 tiếng « Bon appétit », và người này lại lễ phép đáp lại bằng tiếng « Smith ». Sau, người hành khách Anh tìm ông quan tàu hỏi: « Tôi có 1 người bạn cùng bàn rất lạ.

Ngày nào cũng thế, cứ đến bữa ăn là hẳn lại tự giới thiệu với tôi bằng cách nói tên hẳn là « Bon appétit ». Tôi cũng đáp lại bằng cách nói tên tôi. Nhưng có sao hẳn cứ tự giới thiệu mãi thế nhỉ?

Viên quan tàu liền giảng cho người Anh nọ nghe rằng người Pháp kia nói thế tức là chúc bác ta ăn được ngon miệng, chứ tên hẳn ta không phải là « Bon appétit » đâu. Đến bữa sau, bác ta vội thấy người bạn Pháp, vội kêu to: « Bon appétit ». Người này cũng vội kính cần trả-lời: « Smith ».

NGỌC - HOÀN thuật

Tâm hồn Nghê-Sĩ

CHUYỆN NGẮN của THỤY-HẢI

Họa sĩ Tâm đang lăn lộn trên giường bệnh. Đã hai tháng nay Tâm nằm lì bị với những cơn sốt rét ghê gớm, những cơn sốt rét của rừng thiêng nước độc. Hai tháng nay, Tâm trong những cơn mê hoảng thấy những hình ảnh rừng thiêng nước độc hiện lên, đòi mạng. Những con ma gà, ma xó yêu tinh, quỷ quái mà trước kia chàng chỉ được nghe những người thổ kờ lại, nay thanh sự thực cả. Trong cơn sốt rét mồ hôi chàng chảy ròng ròng, mắt hoảng hốt, coi bộ chàng như sắp định chạy trốn một con « quái vật » nào! Nhưng sức lực chàng nay còn đâu, bây giờ chàng chỉ là một con bệnh dính chặt xuống giường đợi ngày thần chết lòi đi.

Đã hơn ba mươi năm nay chàng lăn lộn trên đường đời chỉ để thờ nghệ-thuật. Chàng đã có những ngày khổ sở với những hồi tưng thiếu, những ngày mà cuộc đời thực-tế hành hạ nhưng đã có những hồi vinh-quang khi nghệ-thuật của chàng đã đi đến sự hoàn hảo, và đã mang lại cho chàng tên tuổi lừng lẫy một thời. Tên tuổi chàng ai ai cũng biết, tác-phẩm của chàng đã nhiều phen được trưng bày trong nhiều cuộc đấu xảo. Nhưng cái đời nghệ-sĩ là cái đời bạc bẽo và nghệ-thuật không nuôi sống nổi người phụng thờ nó. Đến ngày nay họa-sĩ Tâm vẫn nghèo lại đeo thêm bệnh tật. Bao nhiêu tiền đèn tiêu tán về thuốc men. Đến nay bên chàng, gác giường bệnh, chỉ có một người đầy tớ già trông nom. Cha

mẹ chàng mất sớm, chú bác cô, dì, chàng không bao giờ gặp mặt, chàng vẫn sống cái đời cô độc quanh hiu, không vợ con, vì chàng vẫn sợ sự phiền phức của gia đình nó cản trở công cuộc theo đuổi sự nghiệp cho tới đích. Trong lúc này nếu ông Bô cũng bỏ chàng đi nốt thì có lẽ Tâm sẽ đành nằm chết khô. Nhưng ông Bô là người đầy tớ trung thành, ông hầu hạ chàng từ lúc cha mẹ chàng còn sống. Đối với chàng ông có tình quyến

trên mặt bước vào. Đến gần giường, Tâm mới nhận ra là Lợi, một người vẫn hay lợi dụng những trường hợp khó khăn để mua rẻ những tác phẩm của chàng. Chàng vẫn ghét, nhưng trong cái trường hợp này chàng lại cho là một sự may mắn.

— Tôi được tin ông mệt nên phải vội vã đến thăm ông. Lợi vừa nói vừa xuyết xoa như ân cần lắm. (lòng hắn không khỏi mừng thầm được dịp mua rẻ) Hắn tiếp:

hiệu bảo Lợi trợn lấy. Lợi vẫn thần nhiên như không biết. Tâm lại trở đòi tranh ở góc buồng khác. Lợi đâu có vì mấy thứ đó, hắn muốn hơn thế nữa, hắn ngược mắt nhìn bức tranh vẫn treo ở đầu giường Tâm với một ý nghĩ riêng, một sự vui mừng như kẻ sắp thắng trận.

Bức tranh nửa người vẽ một thiếu nữ yêu kiều, với cặp môi son như hây còn đang ướm với đôi mắt đen như muốn nói những nhời mà miệng chưa nói ra. Bức tranh đã bao nhiêu lần Lợi

(Xem tiếp trang 8)

luyện và âu yếm như cha mẹ. Lúc này ông Bô già đang chạy ngược xuôi, để xoang tiền lấy thuốc cho Tâm. Ông ta đi từ sáng sớm, Tâm cũng biết vậy, nhưng chàng không hi vọng, vì ông Bô còn biết xoay vào đâu. Đang nghĩ ngợi với những ý tưởng thất vọng, thì cánh cửa sẽ mở, Tâm tưởng ông Bô đã về, nhưng không, một người ăn vận sang trọng, to béo với cặp kính long lanh

— Lâu lắm tôi muốn lại thăm ông nhưng bận. Đáp lại câu nói, Tâm chỉ gật đầu và khẽ mỉm cười như biết trước những câu Lợi sắp nói theo. Quả nhiên, nghỉ một lát, như do dự, Lợi nói:

— Và tôi nghe thấy ông muốn bán mấy bức tranh nên tôi lại xem ông có đề cho giá rẻ...

Tâm không muốn nghe hết, bèn lấy tay chỉ đồng tranh xếp ở góc buồng, ra

SÁCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khí hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÁCH-BẠCH-ĐÁI HỒNG-KHÊ số 60. Giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN HOÀN SỐ 2. Giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC Hồng-Khê

75 Hàng-bò điện thoại 1439
Chi nhánh: 88 phố Huế
điện thoại 755
HANOI TONKIN

KỊCH VUI của TIÊU DIỆN HỒ

THU' A NỮ' - SĨ TÔI LÀ NAM SĨ

Các vai trò :

VĂN SĨ ĐẠI DANH — HAI NGHIÊM
(anh lớn của văn sĩ) — PHỎ
TRƯƠNG (bạn của văn sĩ) —
KIM THU (một nữ sĩ giả hiệu)

HỒI THỨ I

Nhà của văn-sĩ Đại - Danh.
Văn sĩ đang ngồi nói chuyện
với bạn là Phỏ Trương cũng
là một văn sĩ.

Đ. D. — Tiều đệ cần phải
cảm ơn công luyện tập của đại
huynh cho tiều đệ mới được
người đời nhắc nhở đến tên
luôn và có lẽ chẳng bao lâu
thì khắp trong nước và đến cả
nước ngoài nữa cũng biết đến
văn-phẩm của tiều đệ.

P. T. — Chà! Đại huynh nói
chơi chầy quá, tưởng như một
nhà trạng sư hùng biện trước
thần Công-lý. Lại cả những
chữ nho, đại huynh dùng
trúng hết không đến nỗi trật
như trước nữa.

Đ. D. — Đó cũng nhờ công
của đại-huynh.

P. T. — Ô! có chi đáng kể!
Nay thấy đại - huynh có tài
hùng-biện, tôi lại muốn đại-
huynh lên diễn đàn nữa,

Đ. D. (vui mừng) — Đề làm
gì? Có phải là đề diễn thuyết
không? Ừ thì cứ nói toạc
móng heo là đề diễn thuyết
sao lại nói là diễn đàn khó
nghe quá; phải đó, đại-huynh
xem tài diễn-thuyết của tiều đệ
ra sao?

P. T. Hay lắm, nhưng
cũng còn phải luyện tập tổn
công phu. Tây chẳng có câu:
«A force de forger, on devient
forgeron»? La-tinh cũng có
câu: « Vanitas... Vanitatum. »
rồi còn gì nữa đó, nghĩa là
phải luyện tập. Cho đến Ăng-
lê cũng có câu (làm bộ suy
nghĩ)... đề bữa nào tôi tra lại

tự vị, câu ấy tương tự như
câu « Có công mài sắt có ngày
nên kim » của ta vậy. Dầu
đại-huynh có thiên tài nhưng
cũng còn phải luyện tập dầy
công.

Đ. D. — Chà thiên - tài!
thiên là trời, tài là tài, có tài
như trời, hèn nào tôi là văn
sĩ kiêm cả hùng - biện... gì
nhỉ... hùng-biện-sĩ, có được
không?

P. T. — Hùng-biện-gia mới
đúng.

Đ. D. — Ô! Mà cái chữ nho
lỗi thôi lắm. Sao đã nói được
« văn-sĩ » là « ông làm văn »
thì sao « ông hùng-biện » lại
không nói được là « hùng-
biện-sĩ. » Nghĩ lắm lúc bực
minh. Đề đệ thuật một chuyện
cho đại-huynh nghe: bữa đó
đệ đang đi xe kéo, có cái xe
hơi ở nơi sau, đệ muốn biến
tên cu-li phải đi dẹp qua bên
tay mặt, nhưng nếu đệ nói
như vậy thì mình không văn-
sĩ chút nào cả, đệ phải dùng
một chữ nho, đệ bèn bảo:
« Hỡi cái con nhân-mã (ngựa
người) kia ơi, mi có đi dẹp về
bên hữu, kéo cái tự-động-xa
(xe hơi) nó đi sau lưng nó sẽ
đưa hồn mi về chốn tuyền đài
bây giờ! Dó quá! Tên cu-li
không hiểu cứ dương mắt ra
nhìn ngơ ngác, làm cho suýt
nữa cái tự - động - xa đưa cả
hồn đệ xuống chín suối. Ôi,
dân ta còn ngu muội nên
chưa mong khá được.

(Thằng bồi chạy vào)

BỒI. — Bầm cậu (suýt soa
chân)... Con chạy lật dật vào
đề báo cho cậu một việc nên
vấp trầy chân (làm bộ đau)...

Đ. D. — Sao mày không
làm bài thơ vấp « đau chân
cảm hứng có hay không »

Mày không biết à, thi-sĩ Alferd
... gì nhỉ (có ý muốn Phỏ-
trương nhắc) Alfred Vigny
hay Musset gì đó đã có nói:
« L'homme est un apprenti.
la douleur est son maître »
nghĩa là: « Người ta là một
người học việc, sự đau đớn
là ông thầy »; vậy bây giờ
mày đau chân tức là gặp
được ông thầy dạy mày làm
thơ đó.

BỒI. — Bầm cậu, vì cậu mà
con đau chân lắm.

Đ. D. — Thì chính lại nhà
thi-sĩ ấy cũng có nói: « Không
gì làm cho mình tài cao bằng
sự đau đớn ». Mày càng đau,
làm thơ lại càng hay lắm.

BỒI. — Bầm cậu đau chân
vì lật dật vào dây báo với cậu
một tin mừng, có cô nữ sĩ (soa
chân)... Ồi cha! Đau.

Đ. D. — Nói mau! Có ai?
Hử?

BỒI. — Xin phép cậu cho
con nhân lúc đau chân, nghĩ
song bài thơ « hứng hứng » rồi
con sẽ nói.

Đ. D. — Thôi đây, cho mày
2 hào đi mua thuốc đau chân.
Có ai hỏi tao?

BỒI (bỏ tiền vào túi). — Dạ!
Có cô nữ-sĩ Kim - Thu chờ
ngoài cửa.

P. T. — Chà! Mau, mau ra
mời cô vào đây. Chính nhà
văn mà tôi đã giới thiệu với
anh đó.

HỒI THỨ II

Văn cảnh nhà văn-sĩ Đại-
Danh. Văn-sĩ sửa ca-vát đứng
lên rước nữ-sĩ Kim-Thu.

Đ. D. (cúi đầu chào). — Tôi
xin kính chào quý-nương,
thưa quý nương, thưa nữ-sĩ,
tôi là (lúnh quính) nam-sĩ
Đại-Danh văn thường đăng
trên « bôn báo » Con Vịt.

(Xem tiếp trang 10)

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực,
chán cơm, không biết đói,
ăn chậm tiêu, bụng vỗ bình
bịch. Khi ăn uống rồi thì
ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua).
Thường khi tức bụng khó
chịu, khi đau lưng, đau
ran trên vai. Người thường
ngao ngán và mỏi mệt,
buồn bã chân tay, bị lâu
năm, sắc da vàng, da bụng
đầy. Còn nhiều chứng
không kể xiết. Một liều
thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45

VU DINH TAN

Ấn từ Kim t.ên năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi

Đại-lý phát hành khắp Đông-

dương, Nam-Tân 100 phố Bonnal

Haiphong. Có lĩnh 100 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

Các Bà, Các Cô

Muốn có một đôi giày
đi mùa thu và mùa
đông cho được vừa ý
xin mời lại ngay nhà

QUÊ - HIÊN

36 Phố Hàng Bò, Hanoi

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY

PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỔ XỔ
ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Ngũ'oi đàn bà kiêu mầu

IV

— Sang sượng thay người đàn ông nào sẽ là chồng Dung sau này. Người ấy được Dung dâng cho bao nhiêu niềm yêu quý chẳng phải chỉ từ lúc đã cùng Dung thân cận mà ngay từ khi Dung còn là một ng ròi con gái không qua biết mình kia! Và bởi thế nên khi người đàn ông trong mơ mộng của Dung thực hiện ra, Dung không lấy làm lạ lòng hồ ngỡ chút nào, chàng có đủ điều kiện một người chồng xứng đáng, ấy thế là Dung ưng thuận, cảm thấy chàng vẫn có một mối liên lạc mật thiết với mình từ lâu, mình vẫn đợi chờ để đón rước.

Lúc mới lấy Dung, chồng Dung, Hạo, chỉ là một viên thư ký nhà buôn. Nhưng chàng có một chí - hướng lớn, chàng chăm chú quan sát những việc buôn bán giao dịch trong nhà buôn để sau này chàng cũng có thể trở nên chủ nhân một hãng buôn. Dung rất tán thành chí hướng của chồng.

nàng cố sức tham dự vào sự thực: hiện cái chí hướng ấy bằng cái đức tính tiết kiệm của nàng. Vì muốn trở nên một nhà buôn tài phải có tư bản, cái tư bản ấy một phần lớn nhờ ở tính tiết kiệm. Dung chịu mọi sự có thể gọi là thiếu thốn, nhưng cái tài khéo léo của nàng đã làm mất cả vẻ kham khổ của sự thiếu thốn, làm cho mình bị thiếu thốn mà chính mình cũng không biết là mình thiếu thốn. Ta phải phục Dung những buổi tối trước khi nhắm mắt còn loay hoay hàng nửa giờ để nghĩ những món ăn ngày mai. À! Nếu đồng tiền rộng rãi, người ta dễ mua lắm, nhưng khi tiền chỉ có hạn, mà lại muốn có đủ đồ ăn ngon bở, người nội trợ phải khéo léo biết bao! chồng Dung nhiều lần đã phải ngạc nhiên không dám tin rằng với số tiền chợ nhỏ nhoi, Dung đã làm được những bữa cơm ngon lành đến thế!

Cái nhà nhỏ của Dung cũng

không có vẻ gì là vẻ nhà một viên thư ký quen cả! Vào nhà Dung người ta có cảm giác vào nhà một bà chủ nhân lịch sự huy hoàng. Nhưng nếu người ta biết Dung đã dùng bao nhiêu tâm cơ để biến những tấm vải thô xấu thành những tấm rèm cửa diêm dúa.

Bộ bàn ghế sộc sộc cũ kỹ, dưới bàn tay khéo léo chịu khó của Dung trở thành bộ bàn ghế đẹp đẽ, khiến người ta muốn ngồi. Dung chỉ lấy sự sạch sẽ quang đãng và cái thủ công khéo léo để thay cái vẻ thanh bạch của mình!

Mẹ Dung biết lương chồng Dung ít ỏi mà vẫn thấy con ăn ở sung túc thì có ý ngờ rằng Dung đã phải tiêu đến vốn riêng của nàng.

Nhưng sự thực, vốn riêng ấy nàng vẫn giữ y nguyên phòng những khi có việc tiêu lớn hay sau này góp vào cái lưng vốn thứ nhất của chồng.

Các bạn có tò mò muốn biết tình đối đãi riêng với chồng của Dung ra sao không? Tôi tưởng các bạn cũng thừa hiểu một người có trái tim âu yếm ân cần một người đã lấy sự chiều chuộng, cho chồng được đẹp lòng, vừa ý mọi điều, làm mối hạnh phúc của đời mình như Dung, thì mỗi tình ấy hẳn tha thiết vô cùng nó đủ cả vẻ trang nghiêm và lãng mạn. Mỗi tình ấy là nguồn những sự hy sinh thầm thiết tận tụy trong những cảnh ngộ bi đát, nhưng lúc bình thường nó đủ làm cho người đàn ông bằng lòng với cái hạnh phúc của mình, không còn mơ ước gì hơn!

Dung không hay hỏi sẵn đó những công việc của chồng ở sở, nàng tự biết mình đã là người bận tâm nhất của chồng rồi, nên chàng có nơi bực dọc bầu khoăn, hẳn chàng chỉ uối được với mình.

Quả như vậy, chồng Dung dần dần gặp việc gì buồn bực khó khăn cũng ngỏ với Dung. Dung nghe với một vẻ chăm

chú kín đáo và nếu cần những lời an ủi, những lời bàn bạc, thì Dung ngỏ ra một cách rất ý nhị không đến nỗi để cho chồng cảm thấy mình như nhược hơn vợ, kém khỏa ngoạn hơn vợ.

Dung vẫn muốn kính trọng lòng tự ái của chồng, vẫn muốn trọng cái địa vị bề trên của chồng. Dung đã nắm được cái then chốt sự hòa thuận trong tình vợ chồng: ở một gia đình mà có hai vợ chồng cùng muốn giẫy khỏa nhau, hai tâm lòng tự ái kèn cựa nhau, gia đình ấy bị lục đục hơn cả. Dung tự xóa nhòa mình, tự không kể mình là quan trọng, khôn ngoan trước mắt người chồng, nhưng chính sự tự xóa nhòa ấy, sự «nhún mình» ấy đã khiến chồng Dung thêm yêu quý và cảm phục vợ.

Dung rất sung sướng, tự biết mình là sung sướng. Nàng «không tham cầu ước vọng gì, giá có ai hỏi nàng có mong đợi một tương lai nào không, nàng sẽ trả lời cái hiện tại của nàng đủ cho nàng bằng lòng rồi, nàng không ao ước gì hơn nữa. Nếu còn một điều ao ước ấy là ao ước cái đũa ao ước của chồng: trở nên một nhà thương mại lớn.

Năm sau tự xét mình đã đủ mọi sự thông thạo trong việc buôn bán rồi, chồng Dung thôi đề ra buôn. Tiền dành dụm của chàng có ít. Dung vui vẻ đem hết vốn riêng của mình giao phó cả cho chồng. Hạo ngần ngừ.

— Thế ngộ nhờ buôn thua bán lỗ, thì em không còn gì cả sao?

Dung cười vui vẻ: Nếu thế hai vợ chồng ta cùng trắng tay, đôi ta lại nỗ lực cùng nhau kiếm ăn lo gì. Lúc bấy giờ Hạo mới quả quyết đem hết vốn kinh doanh. Chàng phải đi tỉnh này tỉnh nọ luôn để giao dịch và chào hàng. Những sự đi lại vất vả có làm người chàng kém sút đi.

(Còn nữa)

Bánh gai

Lá gai luộc chín vắt cho ráo nước là đi, mang rửa thật nhỏ rừ, cân lấy 4 hay 5 lạng lá thì 10 lạng đường cho lẫn cả vào lá đã rửa mà sào lên cho tan đường, cân thêm 2 lạng bột sắn tàu hòa với 1 bát nước cho tan bột, để lên bếp quấy qua lên xong súc sang soong lá gai đã sào rồi và lại để cả lên bếp, mà sào kỹ lại.

BỘT NẾP. — 4 lạng lá thì 8 lạng bột nếp. Bột giã kỹ rây nhỏ, đổ vào cối, súc lá gai đã sào với bột sắn và đường vào và lấy tay nhào bóp cho kỹ để nó được luyện với nhau. Rưới vào đó độ 3 hoặc 4 thìa mỡ nước,

lên kỹ lại, xong súc ra bát để nguội.

NHÂN BÁNH. — 1 hào đồ xanh say rồi, ngâm đãi sạch sẽ, đồ chín, rửa nhỏ, xong nắm lại mà thái mỏng cho thật nhỏ tinh. Cho vào soong sào với 6 lạng đường sống. Lúc bắc ra, cho vào đó chút gừng rất trắng, người người chọn vào chút vanille hay nước hoa. Viên đậu nhỏ bằng quả táo lớn.

NẶN BÁNH. — Bột gai viên tròn lại, ấn dẹt xuống dài hơi mỏng, cho viên đậu vào trong nặn lại cho tròn đem tằm gừng sát trắng. Hơi một chút gừng thôi.

Lá chuối cắt chữ nhật, một lá ngang một lá dọc gói gấp lại sau khi đã bôi mỡ vào lá. Gói cho vuông vắn cứ để chiếc bánh nguyên bình tròn phồng lên ở trong. Hấp cách thủy thấy bánh trong thì được. Để bánh nguội rồi cắt lá khác gói lại ở bên ngoài cho đẹp, cao thành và vuông vắn. Nhớ khi nặn bột phải bôi mỡ vào tay.

có DIỆP

TÂM HỒN NGHỆ-SĨ

(Tiếp theo trang 5)

hỏi mua với một giá rất cao mà họa sĩ vẫn không bán. Lần này trước sự khỗ sở của nhà họa sĩ kiêu căng, hẳn tưởng đã nắm được phần chắc, nên hẳn lại gần bức tranh mân mê nó như đã được làm chủ nó rồi.

Bỗng một tiếng quát làm cho hẳn ngừng lại. Họa sĩ Tâm ngồi nhòm giấy vẽ mặt đầy bức tức, giọng nói run run :

— «Tôi cấm ông không được chạm tới bức tranh đó, tôi đã bán cho ông đâu? Kia, ông muốn mua chỗ kia rẻ bao nhiêu tôi cũng bán!

Nói xong Tâm nằm vật xuống giường thở, chàng không còn đủ sức để nói thêm. Chàng ngược nhìn thiếu nữ với một cặp mắt buồn vô tả. Nhìn thiếu nữ, cái dĩ vãng một mối tình mạnh mẽ nồng nàn của họa sĩ như hiện ra. Cả một đời niên thiếu của chàng!

Chàng không quên những lời chàng đã nói cùng thiếu nữ khi vẽ xong bức tranh : «Bức tranh này tôi xin hứa sẽ không bao giờ bán và cũng không bao giờ bày, tôi

chỉ xin giữ làm một kỷ niệm của một thời rất tốt đẹp trong đời tôi » Từ đó họa sĩ vẫn giữ lời hứa : bức tranh không bao giờ rời khỏi phòng làm việc, tuy nó đã được bao nhiêu người chú ý ngợi khen và đòi mua với một giá rất cao. Lợi là một người chú ý hơn hết, hẳn đã thâu hết cái đẹp ở đó nên bao lần hỏi mua mà vẫn không được.

Lần này nghe câu giả vờ của họa sĩ hẳn không khỏi ngạc nhiên, và không ngờ ở trước sự khốn quẫn mà con nhà nghệ sĩ vẫn còn giữ được bản tính.

Nhưng trước cảnh điêu tàn hiện ra trên nét mặt hốc hác của Tâm, lòng sự lạnh lẽo của gian phòng, hẳn vẫn chưa thất vọng.

— Lần cuối cùng tôi xin trả ông 300\$, bức ảnh mà người khác chỉ mua đến 50\$ là đắt. Ông tính thời buổi này mấy người biết chơi tranh, vả chăng tôi thấy ông trong lúc này tôi muốn giúp ông nên mới trả thế, ông nghĩ sao?

Họa sĩ Tâm lẳng lẳng không nói.

Tưởng nắm được cái nhược điểm của địch thủ, Lợi muốn bắn thêm phát đạn cuối cùng.

— «Thời thế này thì thật là tôi chiều ông hơn là bố tôi, tôi xin trả ông thêm 50\$ để ông uống thuốc. »

Họa sĩ không có thể ngờ được một số tiền to lại đến ngay lúc này với chàng, với số tiền đó, trời ơi, biết bao

nhieu sự thay đổi, nhưng... Họa sĩ Tâm giờ tay ra hiệu cho Lợi bảo tháo bức tranh xuống. Lợi hí hửng vội vã nâng niu cầm bức tranh đưa lại cho chàng. Chàng từ từ tháo bức lụa trong khung ra, lau chùi kỹ lưỡng, ngắm nghía một lần cuối cùng rồi đưa... vào chiếc hỏa lò than đang đun siêu nước ở cạnh giường. Bức tranh lụa mịn màng chẳng mấy chốc ra tro, hình ảnh người thiếu nữ, bị lửa cháy mất dần và tan

thành khói bay khắp gian phòng. Lợi há hốc mồm ngơ ngác không còn đủ thời giờ ngăn giữ.

Khi bức tranh chỉ còn lại một đồng than, họa sĩ Tâm ngã xuống giường xung xướng.

Trước sự căm đồ của kim tiền chàng đã tìm được cách đối phó. Chàng thấy trên trần nhà hình ảnh của thiếu nữ như phảng phất và mỉm cười trong khói.

THUY-HẢI
(Phúc-yên)

Thơ Tin

BÀ VŨ-ĐẶNG-NGHI. — 1)
Hãy gửi chai nước mắt ấy cho «Service de repression de fraude» ở đường Jules Ferry. Không mất tiền phân chất.

2) Thường cá dùng để nướng chả người ta hay dùng cá nheo. Lạng lấy thịt, bóp vào nước nghệ. Nướng lên ăn với rau thìa là (ngò) cải cúc, hành sống, mắm tôm chanh ớt, lạc rang (đậu phộng), bánh đa. Ăn nóng mới ngon.

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ sau đây vậy xin cảm tạ.

Ông Đào-Từ-Uẩn (Phủ-Lý), bà Hồng-Ký (Hà-Tĩnh), cô Di-Nguyệt (Bồng-Sơn), bà Trịnh-Tô-Phiên (Tràvinh), Librairie An-Thịnh (Nam-Định), bà Nguyễn-Quang-Phước (Saigon), cô Kim-Sang (Chợ-Quán), ông Trương-Văn-Tĩnh Joseph (Nhatrang), cô Nữ-thị-Tân (Nam-Định).

Bà Trịnh-Ô-P-hiên (Tràvinh) hạn báo của bà đến 24-9-42 mới hết.

Bà Dung-Nghi (Quảng-Yên), bà mất số nào xin bà cho biết chúng tôi sẽ cho gửi bù.

CÔ MINH-THUẦN THÁI-BÌNH. — Hiện ở Hanoi không có trường nữ-công chuyên môn nào cả. Còn nếu cô muốn mượn một bà giáo riêng thì cô cho biết những điều kiện (lương bao nhiêu? v. v.) Chúng tôi sẽ đăng báo tìm giùm cô.

MISS GUYEN-ÁI-NGHĨA CAUKÈ. — Áo đó tiếng Pháp kêu là Cape, dùng bện về mùa thu, hay xuân. Có người ưa cape laine (lông) có người ưa làm bằng nhung đen lót satin trắng. Cắt trên nhỏ dưới to. Cài bằng một khuy hoặc bằng giải.

CÔ NGUYỄN-THỊ-KÍNH VINH. — Ở Trung-kỳ có nữ-công học hội ở Huế. Có nên theo vì đó là một trường nữ-công đứng đắn.

CÔ LÂM. — 1) Gửi lại đăng báo chỉ phải gián 3 xu tem, ở ngoài bande đề «article de presse». Gián bande chó đừng bỏ phong bì.

2) Sức học năm thứ nhất ban sư phạm chưa coi báo Pháp được. Hãy mua những loại sách như loại «livres roses» mà đọc.

CÔ MỘNG-LAN — Những thứ sách đó ở nước mình không có

BAO-AN
HỘ-SINH-VIÊN

44, Harmand — Hanoi

MỜI SỬA SANG LẠI RẤT
HỢP VỆ-SINH MỜI QUÝ
VỊ THÂN CHỦ CHIẾU CỐ

Giám Đốc

M. TRẦN-THỊ-LAN
ĐỒ-THỊ-LIÊN

gác bà lịch-sử
đều mang vì tay

CANH-CHUNG

22 Boulevard Gialong
HANOI

Trả lời đẹp

CÔ BACH-TUYẾT HANOI.

— Cao 1m 50 nặng 43 kilos là vừa. Sở dĩ mặt cứ phỉ ra là tại cô bạn ăn song chỉ ngồi một chỗ ít vận động. Chắc cô bạn không được khỏe. Hãy ăn nhiều rau muống sống và khoai lang sống. Nên ăn mỗi tuần một bữa cơm gạo say (bởi gạo ấy có cám) người và mặt sẽ thon dần. Nhớ tập thể thao mỗi sáng 15 phút ở nơi thoáng.

BÀ HOÀNG-GIA-VINH HUẾ. — Nếu các cô, các cậu đầu to quá thế, hãy nghĩ rằng ông nhà trước mắc bệnh kín. Nên đem ngay con lại một bác sỹ chuyên môn thử máu.

CÔ BÍCH PNOM-PENH. — Người có nhiều mụn là do máu sấu hoặc có vi trùng. Thường muốn lọc máu thì các bác sỹ hãy cho uống depuralif và tiêm những thuốc cho chất Arsenic. Tốt hơn nên đến bác sỹ coi.

BÀ TOÁN BẮC-NINH. — Khi có thai cho tới 4 tháng người đàn bà vẫn có thể đi lại với chồng được. Nhưng cần phải có tiết độ lắm.

CÔ THÌN BẮC-NINH. — Muốn cho hết mồ hôi tay hãy lấy muối hoặc phèn chua phi lên (nghĩa là rang nóng) tán nhỏ như bột, sáng sáng xoa vào gan bàn tay. Nếu sợ bẩn thì cho vào nước mà ngâm. Chừng 10, 15 bữa sẽ khỏi.

CÔ NHÀN TRAVINH. — Những nốt ấy là trứng cá. Chữa bằng cách này:

Tối trước đi ngủ, rửa mặt bằng một thứ lait démaquillant tốt, hoặc bằng thứ sà phòng tốt cũng được rồi lấy thứ thuốc này bôi lên những mụn trứng cá:

Rượu 90°	100 gr.
Acétone	100 gr.
Huile de cade	15 gr.
Soufre précipité	20 gr.

Đừng ăn đồ cay nóng, ăn ít mỡ, giữ đờng để bón. Mỗi chủ nhật tẩy 1 lần. Chớ uống rượu.

Còn chữa tàn nhang thì bôi thuốc này:

Alun (phèn chua)	1 gr
Camphre (long não)	1 gr
Glycérine	10 gr
Alcool 90°	10 gr

Trộn lẫn. Rửa mặt cho sạch, tối tối trước khi đi ngủ, bôi chỗ tàn nhang.

Bức Thư Nhắn Bạn

Các bà chị.

Em, Mỗi kỳ mãn nguyệt khai-hoa thì bà Đờ lại bảo nhà em cứ mua RƯỢU CHỒI HOA-KỶ mà xoa cho em tốt lắm, xem ra tốt thật, vậy em có mấy câu thơ nôm dưới đây đề giới thiệu các bà chị mỗi khi ở-cữ cũng nên dùng;

Nhắn các bà tới kỳ ở-cữ,
Muốn tốt tươi nên giữ mãi da
Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên xoa,
Dung nhan sẽ thấy nở nà
hơn xưa,
Vừa dân huyết lại vừa răn cốt,
Về đoan-trang đẹp tốt dễ trông,
Ngày xuân càng được sắc hồng,

Càng lãng mầu thắm càng
nồng ấm yếu
Đào thị Hồng-Loan

BA-TU'O'C DE PORTES

(Tiếp theo trang nhất)

nhiều lời ong tiếng ve nó xô đến mà hành hạ tâm hồn là đáng phèn nàn mà thôi.

Như cô Nguyễn - thị - Này đây, vì chút danh vọng của chồng mà đến phải quyền sinh, thì biết lòng cô khổ cực đến bực nào! Đã đành tại cái thú bám danh vọng của kẻ khác làm danh vọng mình, nó di truyền trong tâm tủy cô từ đời nào đến nay, làm cho cô đau đớn, nhưng lại còn do bao nhiêu sỉ nhục bởi chị em khinh bỉ, họ hàng bàn tán, bởi những con mắt nhìn chằm biếm của hàng xóm. Và biết đâu, cha mẹ chồng cô lại chẳng năm bảy phen chửi cô, cho rằng chỉ vì cô là con người bạc phúc, là con vợ không «vượng phu ích tử» nên mới khiến cho chồng hóa ra anh phó lý trượt! Cái khổ tâm ấy lại càng làm cô khổ.

Đó, chỉ là một cái danh hờ, cái tiếng mượn, mà làm sao chúng cho là quan trọng thế! Tôi không biết nói làm sao đối với các chị «một bước lên bà» quên phắt cả tình nghĩa xưa nay; và tôi không biết khuyên làm sao đối với các bạn cứ khư khư bám lấy danh vọng của chồng để được tiếng bà nọ bà kia, coi đó là hạnh phúc của đời mình, rồi hề không được thì tủi cực, oán trời, rủa đất, đau đớn đến nỗi phải quyền sinh?

Vậy thì đời riêng ta là cái gì, và sức lực của ta để làm gì! Tại làm sao chúng ta không tự lập lấy đời mình, tự tạo tác theo ý muốn của mình?

Thiết tưởng chúng ta cũng không đến nỗi hèn kém gì mà không lập nổi đời mình cho xứng đáng, hà tất ngày

tối ta chỉ lo bám quanh, bám quần, ý lại hết cha đến chồng để mượn một chút tiếng tăm mà kiêu hãnh! Mà các bạn thử nghĩ xem, cái kiêu-hãnh nhờ ấy còn có thú vị gì nữa không?

Lập được thân là một nhẽ, mà cái điều đáng chú ý hơn là chúng ta phải tự tạo lấy một tinh-thần tự-lập mới được.

Từ xưa tới nay, người đàn bà mình không đứng vững việc gì một mình cả, chỉ vì ta đã để chết cái tinh-thần tự-lập ấy. Lập lấy thân là bản phận của ta, mà phải cho có một tinh thần tự-lập là bản phận hết thảy mọi người. Còn như được cái danh vọng cao hay thấp, ta chớ nên lấy làm quan tâm lắm, nó chỉ để tỏ sự gắng sức và may rủi của người đời mà thôi. Đàn ông và đàn bà cũng vậy, chẳng nên vì một chút phụ thuộc đó mà lấy làm kiêu-hãnh hay tự sĩ quá, vì cái thực đáng trọng của người không phải ở những tiếng tăm bề ngoài kia.

Chúng ta hãy biết như thế để dễ được sung sướng; trái lại cứ như trên kia, thì kẻ đáng khinh lại càng bị khinh hơn, mà người đáng thương không còn đáng thương nữa.

PHI PHỤNG

1. — Bà bá tước De Portes tinh-nhân thủ tướng Reynaud mà chúng tôi đã có dịp nói tới một lần trên tờ báo này là một người đàn-bà chỉ vì tham danh vọng đến nỗi làm hại nước Pháp.

NÊN ĐỌC
Báo Đàn Bà

Thu'a nữ-sĩ, tôi là nam-sĩ

[(Tiếp theo trang 5)]

K. T. — Rất hân hạnh biết ngài.

Đ. D. — Xin mời quý tương ngồi.

(Cả ba người: Kim Thu, Đại-Danh và Phó-Trương đều ngồi xuống).

P. T. — Đại-huynh tôi ước được gặp nữ sĩ lắm, nay thật thỏa lòng ước-vọng.

(Quay mặt lại phía Đại-Danh) Nữ-sĩ Kim-Thu đây thường viết cho báo Đại-Việt; bao nhiêu bài ký Vô-danh hoặc không ký là do ngọn bút tài tình của nữ-sĩ viết ra.

Đ. D. — Thật là nữ-sĩ thiên-tài, địa-tài, tinh-tú-tài; trời, đất, cho đến các ngôi sao nào đã sánh kịp.

K. T. — Tiên sinh quá khen. Tôi mới học làm văn, sao bằng được ngài danh vang bốn bề.

Đ. D. (khóe miệng cười). — Dạ. Vì vậy nên nhà báo đăng bài tôi mới ký là « Đại-Danh », Chính là nhà báo Con-Vịt đã tặng tôi cái biệt hiệu ấy.

K. T. — Dạ! Tôi biết lắm chứ! Tài làm thơ của tiên sinh còn ai dám sánh, mà lại chẳng xứng cái huy-hiệu « Đại-Danh ». Song, tên của ngài đã lớn thì chẳng lẽ bụng ngài lại nhỏ, hẹp; ngài bao giờ cũng sẵn lòng vì việc nghĩa lắm, nên bữa nay tôi tới đây cõng động xin ngài giúp cho cuộc

lạc-quyên của chúng tôi 200\$. Chúng tôi quyên tiền để lập hội: « Nam-nữ thi-sĩ hội ».

P. T. — Đại-huynh tôi đây rất sẵn lòng. Hơn số tiền ấy cũng còn được nữa là... Song, tôi cần phải nói rõ mục-dịch hội: hội sẽ do nữ-sĩ Kim-Thu đây làm hội-trưởng và cõng động cho văn-sĩ hai phái được tự do giao-thiệp để trao đổi ý-kiến với nhau.

Đ. D. — Tự do giao thiệp! Mục-dịch ấy cũng đáng coi là cao-thượng lắm rồi. Tôi xin cúng 300 đồng (mở túi lấy tiền giao cho Kim-Thu. Kim-Thu lĩnh tiền rồi cáo từ ra về).

P. T. — Đây, đại huynh đã thấy không? Một giai-nhân có tài có sắc. Ít nữa hội thành lập, tôi sẽ vận động cho đại huynh làm hội trưởng phe nam giới. Nhưng muốn lên cái địa-vị ấy cần phải có diễn thuyết nữa. Tôi sẽ làm cho đại huynh thành một hùng-biến-gia mới nghe.

Đ. D. (vui mừng). — Ông ấy tôi ghi lòng. Song chẳng hiểu phải tốn bao nhiêu tiền?

P. T. — Chừng 200 đồng thôi. Tôi sẽ khảo cứu về vấn đề nam nữ giao-thiệp, viết thành một bài đề đại-huynh học thuộc lòng rồi lên diễn đàn, song khảo cứu phải hỏi trạng-sư về luật pháp đối với sự nam-nữ giao thiệp ra sao, phải ra trường Bác-cổ khảo cứu xem đời vua nào ở nước ta lập ra cái thuyết « nam-nữ thụ thụ bất thân » đó. Tốn tiền lắm.

Đ. D. (mừng lộ ra nét mặt). Trời ôi! Phen này thì ai cũng bảo tôi là học-giả, kiêm cả luật-học và nữ-học, bác-cổ-học... Tốn đến 500 đồng, tôi cũng chịu. Vậy chiều nay đại-huynh tới lấy số tiền ấy nhé. Ráng giúp đệ thành công. Một khi mà đệ được làm hội-trưởng hội gì đó... đệ sẽ làm lễ thành hôn cùng cô hội-

trưởng Kim-Thu, bỏ con vợ cũ khổ nạn của đệ, nó chẳng biết thì, vẫn gì cả...

P. T. — Hay đa! Vợ chồng đồng chí, đồng-nghiep, còn gì hay cho bằng.

(Phó-Trương đứng lên cáo từ ra về)

HỘI THỨ III

Văn cảnh ấy, hai tháng sau Đại-Danh gục đầu trên mặt bàn khóc

H. N. (lay đầu Đại-Danh). — Em bē, em khóc nữa sao? Anh đã hết lời khuyên, em không nghe. Em còn trẻ tuổi, học văn chưa có gì, lịch-duyet còn thiếu mà đã vội nhảy vào nghề văn đến nay thấy cái bại thì sự đã rồi.

Đ. D. — Em có ngờ đâu bằng Phó-Trương nó gạt em. Nó giả vờ là văn-sĩ để lấy tiền của em, để cướp vợ em. Nó lại cõng lập mưu cho em mà con Kim-Thu, nó gạt em là nữ-sĩ, là hội-trưởng một hội sắp thành lập. Dè đâu, Kim-Thu chỉ là một gái giang-hồ.

H. N. — Miễn là em biết hối sớm là được rồi. Em không nên tiếc người, tiếc của làm gì. Nay em còn trẻ tuổi, nhà còn giàu, em nên sang Pháp du học, học cho thật giỏi sau này về nước muốn làm văn-sĩ cũng chưa muộn. Anh muốn em lúc nào cũng đem theo trong mình bức thư ly-hôn của vợ em để lại vì nó là một bài văn róc rắt để cảnh tỉnh em, một liều thuốc bổ tinh-thần luyện cho em sau này thành một người chín chắn, biết suy-sét việc đời.

HẠ MÀN

MY-PHƯ'ÔNG

115, JULIEN BLANC, 115
HANOI

Hàng nem chả mới
mở, một nơi hò hẹn
của dân sành ăn

CHO'I mà HỌC

Làm thế nào trẻ em nhận được
mặt chữ và thủ công khéo?

MUA CHO CÁC EM MỘT HỘP

ABÉCÉDÉ

CÓ ĐỦ CÁC NÉT LÀM BẰNG BÌA GIẤY,
MÀU TƯƠI, CÁC EM SẼ TỰ GHÉP LẤY
CHỮ VÀ LÀM THỦ-CÔNG THEO CÁC KIỂU
VẼ CỦA HỌA-SĨ PHẠM-THỨC-CHƯƠNG

Một hộp 1\$00 — Cước 0\$20

Librairie **VĂN-LÂM**

33 Boulevard Francis Garnier. Hanoi

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

với người tình cũ và khó bỏ được nhau. Lại còn một nỗi lầy nhau mấy tháng rồi tuy có hôn lễ nhưng chưa làm giá thú, người vợ dục chồng và nhà chồng thì mọi người cứ âm ừ rồi bỏ qua đi. VẬY người vợ trong cảnh ấy nên xử trí cách nào? Người chồng giờ tối nào cũng mượn cớ đi chơi để đến với người cũ.

T. P. (Hanoi)

TRA LỜI — Hạnh-phúc và cho đến cả cái địa vị làm vợ chính thức của bà cũng có vẻ lung lay lắm đó. Bây giờ trước hết bà phải làm sao cho nhà chồng và chồng chịu làm giấy giá thú đã. Bà nên nói với cha mẹ, anh em bên nhà bà, can thiệp, chỉ có giấy giá thú mới có thể bênh vực được hạnh phúc của bà thôi.

Nếu không có giấy giá thú, bà ghen tuông, bà ngăn cấm chồng bà không được đi lại với người cũ, chồng bà và nhà chồng bà lật mặt, hùa nhau lại hỏi bà lấy quyền gì mà ghen tuông ngăn cấm thì bà mới trả lời sao, bà đuối lý rồi còn gì. Người tình cũ của chồng bà đối với nhà chồng bà tuy là úp lén nhưng không phải không có một chút liên

(Tiếp theo trang nhất)

những lời nói yêu-đương thể bởi của một thanh-niên là chân thật rồi vội vàng cho hẳn tất cả trái tim mình và cả... thân thể nữa đâu. Có bao nhiêu người con gái tin và cho theo cách ấy đã hỏng cả một đời.

Tin cũng năm bảy cách tin, có người tin mà bị cười là ngu ngốc, có người tin mà được người khen là tinh đời đáng phục. Chữ tin có giá trị hay không là tùy theo sự khôn ngoan cân nhắc biết xét người, xét của. Tin mà để người lợi dụng lường gạt mình, cái tin ngu ngốc đáng thương sao!

Chữ Cho cũng vậy, cho mà chẳng nhằm nơi, người được

lạc cảm tình đâu nhé. Một đứa con, một đứa cháu nội, vì nó, người ta có thể dung túng, tha thứ được hết. Tôi mong rằng trong khi chờ đợi giấy giá thú bà cũng có một đứa con. Ấy thế là địa vị và hạnh phúc của bà cũng được che chở toàn vẹn. THU-LINH

mình cho chẳng xứng đáng, cái cho còn chút giá trị gì? Nó trở lại hại mình, làm mình xuống chồn bùn như như cô gái quá tin tình-lang đem cho chàng cả tiết trinh vậy.

Như thế, tốt hơn là các cô em còn ngây thơ chưa chắc rằng mình đã biết tin và biết cho, cứ bo bít tấm lòng lại, cứ hoài nghi trước những lời tỏ tình yêu đương của các chàng trai, và nên gửi sự xét đoán vào bố mẹ, vào những người có kinh - nghiệm hơn mình, sự hoài nghi, sự bo bít tấm lòng của các cô em trong những trường hợp ấy lại là sự khôn ngoan của các cô đấy.

Về phương diện tình ái, chữ tin và cho trong lời khuyên của Thu-Linh chỉ có thể và nên thực hành triệt để trong phạm-vi vợ chồng, là nơi mà cái tình tỏ ra ít chắt-chững hơn cả, vì đã được đảm bảo bởi hôn lễ và sự chính-thức. Không còn gì vô lý hơn, hai

người đàn-ông và đàn-bà đã ký kết tinh thần với nhau một bản hợp đồng, sống hai đời làm một, đã trao cho nhau cả thể xác lẫn tâm hồn còn hoài nghi nhau, còn dè dặt bòn sẻ tình cảm với nhau. Tại sao chồng bạn không đâm thắm lăm với bạn? Biết đâu chẳng phải tự bạn cố tình lãnh đạm trước, muốn «nhận» được rồi mới cho?

Trong phạm vi bè bạn, tại sao người bạn kia không ở hết lòng với bạn như ý bạn tưởng? Biết đâu chỉ vì bạn cũng đã khôn ngoan quá, suy tính từng chút cảm tình của mình, không «cho» hết người kia những cảm tình mà bạn có thể cho người ta? Hãy yêu người, quý người, ân cần với người trước, tức khắc người sẽ yêu quý ân cần lại với ta.

Cuộc đời chỉ dễ chịu khi có một lòng tin khôn ngoan và khi biết cách «cho» nhằm chỗ, nhằm người. THU LINH

SỰ GÂY ỖM LẠM CHO NGƯỜI TA MAU GIÀ

Chỉ cần uống CỬU-LONG HOÀN

1 viên Cửu-long-hoàn bằng 10 thang thuốc bổ.

TONG PHÁT HÀNH BẮC-KỲ, LEO, BẮC TRUNG-KỲ
Établissements VẠN-HÓA — 8 Hàng-Ngang, Hanoi

Có bán thuốc VẠN-BẢO danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm xuân-tình ở những người bất-lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

Chỉ dùm cho những bạn trai, bạn gái đã trán-nản, thất-vọng

Về tình yêu,
Về mọi việc làm ăn ở đời,
Về việc xã giao ở xã hội,

MỘT SỨC MẠNH THẦN-KỲ
MỘT PHƯƠNG PHÁP HIỆU
NGHIỆM

Đề đoạt mục - đích của mình và lập lại cuộc đời sáng-lạng. (Không phải là tương số cũng không đề bán một món hàng).

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG

Boite Postale n° 18 à Nhatrang

HÃY ĐÒI CHO ĐƯỢC:

HAN VÂN TỰ HỌC

của ông Nguyễn-văn-Ba sinh viên trường thuốc năm thứ sáu, mới có thể:

- 1) Học chữ nho lấy mộ mình được.
- 2) Học sẽ thành tài trong 6 tháng (6 quyển)
- 3) Biết rõ cả tự nguyên (étymologie), văn phạm (grammaire) thành ngữ (expression) và các điều cần biết trong hán-học xưa nay.

Giảng nghĩa rất rõ ràng minh bạch chưa có phương pháp nào hoàn toàn bằng

Quyển I giấy 120 trang có 32 trang tranh vẽ, bán gần hết (1\$00, ở xa thêm 0\$20 cước phí.)

Sắp ra quyển II, vì gặp lễ Noël, tết Tây và tết Ta thợ nghĩ nên ra trễ ít lâu, xin đọc giả miễn trách

TỔNG PHÁT HÀNH

Imprimerie Minh-Trí

58 — Rue des Graines — HANOI

SUỐT TRONG BỐN MÙA, BẤT CỬ LÚC NÀO THỜI-NHIỆT-TÁN ĐẠI QUANG

Vấn là một thứ thuốc trị bệnh cảm, bệnh sốt hay hơn hết. Nếu ngài thấy bị cảm, ngáy ngất nóng sốt, nhức đầu, chóng mặt, sổ mũi, đau xương, đau mình; ngài nên uống ngay một gói thuốc này, chỉ trong 5, 10 phút sẽ khỏi hẳn như người vô bệnh. Muốn tinh thần

khoan khoái, nên xoa thêm chút dầu ĐẠI-QUANG thì càng tốt lắm. Nhưng bao giờ cũng phải nài cho được chữ ĐẠI-QUANG và nhãn hình CON BƯỚM mới là thuốc chính hiệu.

Vì bao giờ cũng có nhiều kẻ gian thường làm thuốc giả đem bán khắp mọi nơi để lừa người kiếm lời; nếu vô ý sẽ bị lầm ngay. Vậy xin các ngài mua thuốc nên cẩn thận.

ĐẠI-QUANG DƯỢC-PHÒNG

23, Phố Hàng Ngang HANOI — Tél. 305

Imprimerie Lê-Cường 96. Route de Hné Hanoi

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lĩnh đồng hồ tốt có tiếng:

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

Ai tìm được

THUỐC HO LAO

Cách này 100 năm cụ Trình-hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đốc học Trình-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời tại cả ngàn muôn bệnh như sau khi dùng thuốc được lành mạnh đến phải ông nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có. Các bệnh ho lao, ho ra máu đau nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh.

Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

Trình-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoigne
Tânninh Saigon

■ BỮ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tươc (dầu) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đồng đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đồng

(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

MUỐN CHO TRẺ EM CÓ ÓC THIÊN VỀ
KỸ - NGHỆ, HÃY CHO CHÚNG ĐỌC:

KỸ-NGHỆ

Bắt đầu từ 1er Janvier 1941, sẽ ra 2 Kỳ mỗi tháng và sẽ có Phần Nhi-Đồng với những mục: Tô mớ — Khoa-Học thường thức — Hãy tập chế lấy — Mỗi số 0\$10 — Một năm (24 số) 2\$40 — Mua cả năm giá tiền trước, cuối năm sẽ được sách biếu

THƯ VÀ MANDAT:

Monsieur le Directeur du Kỹ-Nghệ
Ecole Pratique d'Industrie — Hanoi

La gérante Lưu-thị-Yến dite Thụy-An